

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 października 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **J. M. oraz R. M.**,

uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w B.,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz J. M. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postaci sporządzenia odpowiedzi na kasację;

3) obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 stycznia 2020 r. (sygn. akt IV K (...)) J. M. oraz R. M. zostali uznani winnymi czynów z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono im kary łączne 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łączne grzywny w wymiarze 100 stawek

dziennych po 10 zł każda. Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 marca 2021 r. IV Ka (...) zmieniono wyrok Sądu I instancji uniewinniono obu oskarżonych.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł Prokurator, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

„ 1. *rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 391 § 1 kpk, art. 391 § 2 kpk i art. 366 § 1 kpk, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na:*

- *zaniechaniu odczytania, podczas rozprawy w dniu 15 marca 2021 r. przed Sądem Okręgowym w B., w odpowiednim zakresie świadkowi R. S. jego poprzednich zeznań i wyjaśnień, w których opisał on udział swój oraz współoskarżonych w procederze wprowadzania do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie B., w sytuacji gdy świadek ten podczas wymienionej rozprawy zeznawał odmiennie, a sąd z tego powodu powziął w wątpliwość konsekwentność, logiczność i rzetelność jego relacji procesowych i w konsekwencji bezzasadnie uznał zeznania R. S. w odniesieniu do czynów obydwu oskarżonych za niewiarygodne, co miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, którym uniewinniono J. M. i R. M. od wszystkich zarzucanych im czynów*

- *zaniechaniu przez Sąd Odwoławczy wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, poprzez zaniechanie przeprowadzenia kolejnej rozprawy i wezwanie na nią obydwu oskarżonych, w sytuacji, gdy świadek R. S. nie pamiętał osoby nieobecnego w trakcie rozprawy w dniu 15 marca 2021 r. oskarżonego R. M., co uniemożliwiło bezpośrednią konfrontację świadka i oskarżonego, dającą możliwość weryfikacji ich zeznań i wyjaśnień, a przez co Sąd powziął w wątpliwość konsekwentność, logiczność i rzetelność relacji procesowych świadka i bezzasadnie uznał zeznania R. S. w odniesieniu do czynów oskarżonego R. M. za niewiarygodne, co miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, którym uniewinniono go od wszystkich zarzucanych mu czynów*

2. *rażącą obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 kpk, albowiem wbrew nakazowi wynikającemu ze wskazanych norm prawa procesowego nie uwzględniono okoliczności wynikających z treści odmiennych zeznań świadka R. S., złożonych*

przed Sądem I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez Sąd Odwoławczy, że zeznania wymienionego świadka nie są wiarygodne i nie mogą stanowić podstawy do uznania, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, podczas gdy właściwa przeprowadzona w toku kontroli instancyjnej kontrola wszystkich zebranych dowodów w sprawie, odnoszących się do zeznań składanych przez tego świadka prowadzi do przeciwnego wniosku.”

Podnosząc powyższe zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w B., w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Nadzwyczajny środek odwoławczy zwrócony jest przeciwko orzeczeniu II instancji oraz naruszeniom przepisów na etapie apelacyjnym, na którym to Sąd Okręgowy podejmował aktywności dowodowe oraz czynił własne ustalenia faktyczne oraz samodzielnie oceniał dowody. Prokurator obszernie przytacza w uzasadnieniu kasacji jakie ustalenia, w oparciu o jakie depozycje świadka R. S., czyniono w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a w jak diametralnie odmienny sposób ocenił je Sąd odwoławczy. Błędów Sąd odwoławczego Prokurator upatruje w zaniechaniu odczytania temu świadkowi jego wcześniejszych depozycji oraz brak dążenia do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy np. w drodze konfrontacji.

W uzasadnieniu kasacji nie zawarto jednak argumentów podstawowych dla tego nadzwyczajnego środka odwoławczego, tj. nie wykazano, że naruszenie wskazanych przepisów procesowych miało charakter rażący i istotny wpływ na treść orzeczenia. Prokurator poza lakonicznym wskazaniem na orzecznictwo dotyczące art. 391 k.p.k. nie uzasadnił, w jaki sposób odczytanie owych uprzednich depozycji świadkowi Skoniecznemu miałoby wpłynąć na zmianę zapatrywania Sądu odwoławczego na wiarygodność tego świadka. Sam fakt odczytania i odnotowanie tego faktu w protokole rozprawy nie stanowi żadnej wartościowej i nowej jakości dla materiału dowodowego, gdy nie ma gwarancji, że doprowadzi się tym sposobem do obiektywnego zdezawuowania późniejszych zeznań i upewnienia co do

prawdziwości zeznań odczytanych. Prokurator nie wyjaśnił jednak co dać miałyby na etapie postępowania odwoławczego owo odczytanie. Jediną konkluzją skarżącego jest to, że Sąd wówczas „miałby możliwość zebrania kolejnych uzupełniających zeznań R. S. pozwalającej na dokonanie zupełnie innej oceny całokształtu jego relacji procesowych”. Jak łatwo dostrzec, skarżący nie podjął się nawet abstrakcyjnej spekulacji w tym przedmiocie. W tym sensie ma rację, że im więcej zgromadzi się materiału dowodowego tym zapewne bardziej uzasadniony będzie wniosek wynikający z oceny tego materiału. Jednak nie temu służy postępowania kasacyjne, by oskarżyciel publiczny wskazywał, że w sprawie można było jeszcze kogoś przesłuchać dodatkowo. Przed Sądem Najwyższym, zwłaszcza gdy kwestionuje się wyrok uniewinniający, należy wyraźnie przedstawić, dlaczego z przyczyn aksjologicznych i podstawowych reguł procesu karnego konkretny prawomocny wyrok nie może się ostać. Ustawodawca przesądził kategorycznie, że przesłanką do takiego twierdzenia jest wykazanie rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa. Nie można poprzestać jedynie na polemice z ustaleniami faktycznymi i zaprezentowaniu odmiennego pomysłu na strategię dowodową w sprawie. Nie można ponadto zapominać, że na etapie odwoławczym oskarżyciel publiczny ma samodzielną pozycję i taki sam jak sąd obowiązek dochodzenia do prawdy. Nic nie stało na przeszkodzie, by w obliczu konkretnych, rozbieżnych depozycji świadka to oskarżyciel wniósł o konfrontację lub odczytanie poprzednich zeznań. Jeżeli tego nie uczynił, uznać należy, że nie dostrzegał procesowej potrzeby.

Pamiętać należy, a zwłaszcza winien mieć to na uwadze oskarżyciel publiczny, że postępowanie kasacyjne nie stanowi zwykłej instancji odwoławczej, nawet, gdy o części zagadnień w sprawie orzekał po raz pierwszy Sąd odwoławczy lub gdy ten Sąd całkowicie nie podzielił oceny Sądu I instancji.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.

